

[Eiler Jensen.]

grund til at henlede opmærksomheden på, hvad en fremragende nationaløkonom ved Københavns universitet, dr. polit. Jørgen Gelting, har fremført fornylig i en artikel i „Finanstidende“, hvor han indgående behandler disse spørgsmål. Lektor Gelting siger: „Det er en illusion, at man ved nu at iværksætte moderat kreditindskrænkning kan blive de vigtigste af restriktionerne kvit. Det skal ikke bestrides, at man rent teknisk kunne foretage en så voldsom kreditindskrænkning, at importreguleringen kunne ophæves. Men det ville medføre en *arbejdsløshed*, som ingen demokratisk regering turde tage ansvaret for“. Det er en opfattelse, som jeg ved deles af vide kredse. Ansvarlige i dette land stræber ikke efter arbejdsløshed.

Der vil nu i den kommission, der skal nedsættes for at overveje mulighederne for at gå videre med hensyn til afvikling af restriktionerne, være lejlighed til en dybtgående behandling af disse synspunkter, og dette er en sagligt forsvarlig fremgangsmåde på et så ømtåligt og farligt område. Når mindretallet ikke har villet overlade drøftelserne til en kommission, hvori der jo også skal være nationaløkonomisk viden, skulle det vel aldrig være udfra den forhåndsformodning, at mindretallet vil få vanskelighed ved derfra at hente støtte for sine synspunkter?

Jeg kunne være fristet til at omtale den lange række af tal, som mindretallet har beskæftiget sig med, og hvorpå man i høj grad har støttet sine synspunkter. Jeg skal afholde mig fra det, idet jeg mener, at disse tal i det hele taget aldrig burde have været brugt; de er, såvidt jeg har forstået, givet til udvalget i fortrolig form og burde være benyttet som fortrolig viden. Alligevel er de bragt frem i den offentlige debat og tilmed benyttet på et forkert grundlag. Derfor kunne man fristes til at revidere den opfattelse, som mindretallet har givet udtryk for vedrørende disse mangfoldige tal, men jeg skal nøjes med blot at pege på et par kendsgerninger. Der er indenfor de nævnte tal adskillige millioner, der kommer ved genopbygningshjælpen, og hvis forbrug i høj grad forud er bundet. Hvis det bliver nødvendigt i debatten, skal jeg gerne gå nærmere ind på de synspunkter, jeg her har antydnet, og uddybe dem. Jeg peger kun på dem her for at vise, på hvilket svagt grundlag man i virkeligheden fra mindretallets side har forsøgt at bygge en modstand op mod en forlængelse af denne lovgivning. Jeg skal derfor nøjes

med at pege på, at skal det langtidsprogram gennemføres, som nødvendigvis har måttet fremskaffes som et led i den fælles-europæiske Marshallplan, da er det nødvendigt på så mange områder som muligt at fremme importen af råstoffer og maskiner; men i stedet for at give udlandet et forkert indtryk af vore muligheder for import af færdigvarer, ville det have været en bedre opgave for udvalgets mindretal at være med til at understrege, at det af hensyn til landets genopbygning tværtimod er ønskeligt, at en større del af de beløb, der indtjenes på sterlingområdet og tredielandene, anvendes til import netop af de varer, vi har så brændende behov for.

De i forhold til det oprindelige lovforslag foretagne ændringer, som vi nu er blevet bekendt med, har fundet tilslutning hos udvalgets flertal. Ministeren har givet sin tilslutning, og der bliver herefter mulighed for, at forholdet mellem færdige forbrugsvarer, råstoffer og halvfabrikata bliver således, at der skabes den fornødne konkurrence, og at der ved importen vil blive taget størst muligt hensyn til betalingsbalancen. Under henvisning til det, jeg her har anført, slutter jeg, hvor jeg begyndte, med på mit partis vegne at anbefale lovforslaget til hurtig behandling og vedtagelse.

Henry L. W. Jensen: Selv med fare for, at det skal blive kaldt et jammersuk, synes jeg dog, jeg vil støtte de udtalelser, der tidligere på dagen er kommet fra de forskellige partimedlemmer om, at vi har haft og får for lidt lejlighed til at sætte os ind i disse store spørgsmål og give dem en ligeså omhyggelig behandling, som de har fået i det andet høje ting.

Da jeg sidste gang var oppe for at tale om vareforsyningsloven — det var i begyndelsen af maj d. å. — takkede jeg to gange handelsministeren for den venlighed og forhandlingsevne, han havde vist, det må den højtærede handelsminister denne gang reoncere på. Jeg sagde — uden at jeg dog skal komme tilbage til detaljer —, at hele spørgsmålet om gennemførelse af en afvikling var et spørgsmål om administrations vilje til at gennemføre den. I det praktiske arbejde med vareforsyningsloven ser jeg ikke noget i retning af afvikling, derimod en skærpelse, idet man i mellemtiden er gået bort fra det princip, der skulle være et frit princip, tilbudskontrollen, der tilsigter at få de billigste varer ind, de bedste kvaliteter til de billigste priser, og at give de importører og fabrikanter, som viser sig i stand til at arbejde en forretning op på en be-